

Ks. dr hab. Bogdan Węgrzyn, prof. AT
Akademia Tarnowska
ul. Mickiewicza 8
33-100 Tarnów

Recenzja rozprawy doktorskiej

autorstwa mgr lic Dorota Stokłosa – Bieniara pt. Zawieranie małżeństwa kanonicznego przez osobę dotkniętą schizofrenią. Analiza problematyki w aspekcie medyczno-psychologicznym, teologiczno-prawnym i duszpasterskim., napisanej pod opieką naukową ks. prof. dr hab. Tomasza Rozkruta,, a przewidzianej do obrony na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II, Kraków 2024, stron: 207.

Decyzją Rady Dyscypliny „Nauki teologiczne” Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z dnia 10 maja 2024 roku wyznaczono moją osobę jako recenzenta w przewodzie doktorskim **mgr lic. Doroty Stokłosa-Bieniary**, czego następstwem było przedstawienie mi do zaopiniowania rzeczzonej rozprawy. Zapoznałem się gruntownie z treścią maszynopisu, a swą ocenę przedstawiam poniżej.

Oryginalność Dysertacji

Szanowna Pani **mgr lic. Dorota Stokłosa-Bieniara** przedstawia w swojej rozprawie doktorskiej tematykę rozważań na temat zawieranego małżeństwa przez osobę ze schizofrenią. Jako cel prowadzonych badań traktuje analizę w aspekcie medyczno - psychologicznym, teologiczno – prawnym i duszpasterskim problematykę zawierania małżeństwa dotkniętego schizofrenią. Ponadto w dalszej części można dostrzec merytoryczne oraz skrupulatne zwrócenie uwagi na aspekt samego pierwiastka człowieka dotkniętego schizofrenią, co ma oznaczać w praktyce, iż posiada on na równi ze zdrową osobą prawo do bycia kochanym, jak i szanowanym w społeczeństwie.

Informacje te są zawarte nie tylko we wprowadzeniu do pracy, ale i wiele z nich znajduje się w uwagach końcowych. Pozwala to na stwierdzenie, że kluczowy dla oceny pracy doktorskiej aspekt, jakim jest postawienie i udowodnienie tezy (tez) lub hipotezy (hipotez) badawczych został spełniony. Poza omawianym spojrzeniem na sam rygorystyczny wymóg weryfikacji względem zdrowia psychicznego podjęty temat określa i porządkuje trudną kwestię odpowiedzialności za składane oświadczenia pod rygorem prawnym. Wybór tematu uzasadniony został tym, iż schizofrenia należy do zaburzeń psychicznych, małżeństwo z osobą nią dotkniętą jest ogromnym wyzwaniem, oraz egzaminem miłości.

Każdy człowiek pragnie kochać i doświadczyć miłości drugiego człowieka, a miłość, ta prawdziwa, nacechowana pełnym oddaniem wynikającym z daru samego siebie, swoje źródło ma w bezinteresownej miłości Boga.

W imię tejże miłości osoba zdrowa pragnie na „dobre i na złe”, w „zdrowiu i w chorobie”, stając przed Bogiem, oddać siebie i zarazem przyjąć drugą osobę, po to, by stworzyć wspólnotę życia. Wprawdzie problematyka ludzi dotkniętych schizofrenią — na co wskazuje Doktorantka — nie stanowi jakiejś nowości dla świata nauki, włączając w to przedstawicieli różnych nauk przyrodniczo- medycznych, jak i społecznych i teologicznych, jednak należy przyznać słuszność, iż daje się współcześnie odczuć wzrost zainteresowania omawianą tematyką pod wieloma względami. Ma to związek ściśle z tym, że na przestrzeni lat „znacznie została poszerzona oferta działań, terapii, czy praw przeznaczonych dla osób ze schizofrenią. Rosnące zapotrzebowanie na pomoc skierowaną wobec osób chorych psychicznie stwarza podstawę do uznania przedstawionej Rozprawy doktorskiej, jako tematykę niezwykle ważną oraz cenną pod wieloma względami. „Ze względu na częściową zależność od innych, osoby ze schizofrenią potrzebują pomocy i wsparcia w zaspokajaniu wielu potrzeb egzystencjalnych, dlatego też na znaczeniu zyskują placówki działające w środowisku lokalnym na rzecz osób chorych psychicznie”. Szczególnie ważne jest zadbanie o podejście do terapii pozwalających odpowiednio zdiagnozować, jak i postawić właściwą terapię — pisze Autorka (s. 77). Mowa tu o terapii poznawczo-behawioralnej (Cognitive Behavioral Therapy – CBT), która oparta jest na metodach leczenia schizofrenii ukierunkowanych na poszczególne objawy takie jak urojenia i omamy. Podejmując próbę wyjaśnienia wyżej wymienionych objawów, zwraca się uwagę na ich istotę. Tak więc przekonania urojeniowe traktuje się w tej terapii jako trzon objawów psychotycznych, w tym

omamów, dlatego że podstawowe znaczenie mają właśnie przekonania na dany temat wizji, głosów itp., a nie samo ich doświadczenie. Podjęcie tego przedmiotu badań, należy uznać za podstawowy rys świadczący o oryginalności recenzowanej dysertacji.

Drugim aspektem przemawiającym za nowatorstwem podjętego przedmiotu badań jest jego mocne osadzenie w kontekście teologii, prawa i duszpasterstwa, co oznacza, że wnioski i postulaty zamieszczone na końcu rozprawy, o ile spotkają się ze zrozumieniem i akceptacją społeczeństwa, można z powodzeniem implementować do poszczególnych obszarów aktywności instytucji funkcjonujących na terenie Polski. Istotna jest ponadto konstatacja, która wybrzmiewa, niekoniecznie wprost, z różnych stron recenzowanej dysertacji, iż koncentrując się na postrzeganiu kwestii samotności wywodzącej się ze schizofrenii, czy towarzyszącej jej powszechnej stygmatyzacji, wychodzi ona naprzeciw narastającym potrzebom ludzi borykających się z tego typu chorobami, aby ich życie oraz podejmowane w nim działania odnalazły wsparcie w postaci rzetelnych opracowań naukowych, które oświetlając wybrane przedmioty badań, oferowałyby merytoryczną wiedzę, ale i wzmacniały motywację do wspierania wszystkich potrzebujących pomocy.

Mowa tu o chorych będących świadomymi swojej dysfunkcji oraz tych, u których choroba ma przebieg niezdiagnozowany lub niewłaściwie rozpoznany. Mając powyższe na względzie, można się spodziewać interesującej poznawczo rozprawy naukowej dotykającej swoją istotą wiele nurtujących zagadnień wielopłaszczyznowej perspektywy naukowej.

Jeśli już mowa o przygotowaniu do zawarcia sakramentu małżeństwa, Doktorantka dookreśla, że Kodeks Prawa Kanonicznego, definiując sakrament małżeństwa, podaje, że jest to „Przymierze małżeńskie, przez które mężczyzna i kobieta tworzą ze sobą wspólnotę całego życia, skierowaną ze swej natury na dobro małżonków oraz do zrodzenia i wychowania potomstwa, zostało między ochrzczonymi podniesione przez Chrystusa Pana do godności sakramentu”. Na kanwie tego przygotowania opiera się przygotowanie bliższe, które uwzględniając wiek i możliwości poznawcze młodego człowieka, przy odpowiednio prowadzonej katechezie umożliwia poznanie sakramentów świętych. Odkrywając łaskę czerpaną z sakramentów, przygotowuje przyszłych współmałżonków do należytego przeżycia moralnego i duchowego sakramentu małżeństwa. Wskazane powyżej podejście Kościoła katolickiego do aktu zawarcia małżeństwa zwraca szczególną uwagę na ważność oraz świętość zawieranego sakramentu przed Bogiem. Stosowanie się do wytycznych, jakie zawarte są w Kodeksie Prawa Kanonicznego jest nie tylko nadane przez duszpasterza, lecz przez samego Boga.

Merytoryczna ocena rozprawy

Tytuł recenzowanej rozprawy został prawidłowo sformułowany. Lektura rozprawy doktorskiej dowodzi, że w toku badań Autorka postawiła i udowodniła szereg szczegółowych tez. Jednoznacznie wskazuje na to, co Autorka będzie badać, oraz na zakres prowadzonych rozważań. Przedstawiona problematyka, wiąże się z jasno wytyczonym sposobem kategoryzowania człowieka chorego na schizofrenię, jako osoby zdolnej, lub też nie, do zawarcia małżeństwa, występujących w obydwu porządkach prawnych: cywilnym i kanonicznym. Konkretny charakter określonych przez nią przedmiotów badań można odnaleźć w każdym podrozdziale pracy Doktorskiej. Główny problem badawczy został zawarty po części w każdym z rozdziałów stwarzając jasną oraz klarowną formę materiału badawczego zdolnego do dokładnego przeanalizowania poruszanej kwestii na gruncie różnych nurtów. Zogniskowana uwaga na prawie kanonicznym i polskim prawie cywilnym szczególnie biorąc pod rozważania przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (s. 109) artykułach bezpośrednio związanych z wytycznymi sądowego postępowania mającego na celu uzyskanie pozwolenia na zawarcie związku małżeńskiego, a kończąc na Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym (s.110).

Zwrócona uwaga zostaje również na artykuły z powyższego Kodeksu normujące postrzeganie małżeństwa, mianowicie art. od 1 do 61 ww. aktu normatywnego. Pozwala spojrzeć na szczególnie istotne ujęcie podejścia do małżeństwa od strony prawa polskiego. Zróżnicowanie wskazanych poglądów oddaje merytoryczność poruszanej problematyki w różnych aspektach.

Mamy więc wyłożone czarno na białym, że badaniu poddano nie tylko stronę duszpasterską bądź teologiczną, ale też stricte prawną, czy normatywną. Zwieńczeniem tegoż rozważania jest uwrażliwienie warunku, jaki spełniają Biegli w prawie kanonicznym oraz prawie cywilnym. Dla przykładu podane zostało, że w Kodeksie Prawa Kanonicznego biegłym poświęcony jest rozdział IV, kanony od 1574 do 1581. Również w instrukcji procesowej „Dignitas connubii” poświęca się biegłym osobne artykuły. Są to artykuły 203 do 213 (s. 189).

Materiałem badawczym w tejże rozprawie, przy pomocy metody porównawczej oraz analityczno-syntetycznej, jest zestaw tekstów uwzględniony w bibliografii. Wykorzystana została również metoda obserwacji uczestniczącej, wywiadu pogłębionego i sondażu, nadając tym samym teoretyczno-empiryczny charakter rozprawy. Należy też zwrócić uwagę, że nie ma

wiele opracowań, które odnoszą się do możliwości zawarcia małżeństwa przez osobę chorą na schizofrenię. Biorąc pod uwagę fakt, że nakreślony problem ma charakter interdyscyplinarny, przebadanych zostało wiele tekstów, a uporządkowanie ich treści pozwoliło zespolić je w jeden systematyczny wykład. Uwzględnione opracowania o charakterze medycznym, psychologicznym, teologicznym, filozoficznym, etycznym oraz prawnym pozwoliły zrozumieć zawłość podjętego tematu. W świetle tego, co zostało przedstawione temat główny Rozprawy doktorskiej jest odpowiednio zdiagnozowany przez samą Autorkę. Ogółem podjęta kwestia analizy poszczególnych tematów daje możliwość jasnej oceny sytuacji wskazanych w Rozprawie. Wskazując w tym kontekście szczegółowe spojrzenie na piętrzącą się problematykę osób schizofrenicznych należy uznać za zasadne przedstawienie tematu tak, aby można było w przyszłości na tymże gruncie przeprowadzać dalsze badania. Autorka nie zamyka drogi kontynuacji w swojej pracy. Dzięki dobranym materiałom możliwe staje się płynne przechodzenie z tematu na temat bez zbędnego przeciągania lub kwestionowania rozpiętości zaproponowanej analizy.

Recenzowana dysertacja, została prawidłowo opracowana pod względem merytorycznym. Treść zawarta w rozdziałach teoretycznych pokrywa się z aktualnym stanem wiedzy. Studium ma jasno sformułowany przedmiot i cel badań, problem badawczy oraz wyodrębnione zeń problemy szczegółowe. Autorka trafnie przedstawiła i dobrała metody badań. W części stanowiącej zwieńczenie rozprawy, to jest rozdziale czwartym ukazano, jak trudnym problemem duszpasterskim jest zawarcie małżeństwa z osobą chorą psychicznie. Uwzględnia on wszystkie etapy przygotowania do małżeństwa, a w oparciu o studium przypadków. Opisuje sytuację osoby chorej jak i zdrowej, które decydują się na zawarcie związku małżeńskiego. Doktorantka, w oparciu o uzyskane wyniki, wskazała, że „istnieje wiele obszarów, które wymagają naukowej penetracji w celu lepszego i pełniejszego zobrazowania omawianej problematyki”.

Liczne przypisy i zamieszczona na końcu bibliografia świadczą o bogatym zapleczu teoretycznym, jakim dysponuje Doktorantka. Na uwagę zasługują przywołane przez Doktorantkę prace istotnych autorów zajmujących się problematyką poruszającą kwestie schizofrenii, m.in. takich jak Janusz Tomasiak, Justyna Tomaska, Janusz Rybakowski, Philip *Zimbardo*, Robert *Johnson*, Vivian *McCann*.

Końcowe zestawienie bibliograficzne zawiera wiele ciekawych opracowań (monografii, prac zbiorowych, rozdziałów, artykułów, raportów i pozostałych dokumentów) będących częścią dzieła mającego niezwykle intrygujący charakter. Autorka w swoich zbiorach sięgała przede wszystkim głównie po nowe publikacje, o czym świadczy wyższy współczynnik ich występowania, jak i reprezentacja źródeł wydanych w obecnym stuleciu aniżeli starszych.

Kolejną, lecz biorąc charakter oraz znaczenie najważniejszą część stanowią źródła Kościelne, w tym chociażby Konferencja Episkopatu Polski, czy Encykliki Świętego Jana Pawła II. Można też spotkać opracowania zagranicznych autorów,. Obecność źródeł internetowych, daje możliwość nieograniczonego dostępu do informacji zawartych w tego rodzaju zbiorach. Brak jest natomiast umieszczenia w spisie treści Rozdziału IV-tego, który to został zapisany w tekście (s. 150). Doktorantka bowiem nie rozdzieliła rozdziału III-go od IV-tego, co nie wpływa w żadnym wypadku na całość kształtu pracy. Staje się to natomiast błędem bardziej o charakterze graficznym. Może sprawiać wrażenie dla czytelnika, iż Rozdział III-ci jest nieco bardziej rozbudowany od pozostałych.

Formalna ocena Dysertacji

Dysertacja została rozplanowana w tradycyjnym układzie i zawiera konstytutywne elementy pracy naukowej. Zaraz po stronie tytułowej Doktorantka umieściła 8-wersowy opis bibliograficzny oraz abstrakt w języku polskim i angielskim, każdy na jedną stronę wraz ze słowami kluczowymi, następnie zaś spis treści po czym Autorka zamieściła 1-dno stronicowy opis dotyczący wykazów skrótów. Część zasadniczą pracy otwiera 8-stronicowy wstęp (s. 8 - 15), a w jej ogólną strukturę wpisują się cztery rozdziały. Rozdział pierwszy, zatytułowany „Natura schizofrenii” (s. 16 - 45), jak też rozdział drugi, noszący tytuł „Schizofrenia w analizie psychologicznej” (s. 46—88). Rozdziały te mają zdecydowanie tematykę przedstawiającą analizę występowania schizofrenii, a kończąc w drugim rozdziale na psychologicznej strukturze podstaw schizofrenii oraz jej podstaw. W zakres rozważań pierwszego rozdziału weszła problematyka skupiająca w swoich rozważaniach na temat utraty kontaktu z rzeczywistością, nazywana psychozą, jest najistotniejszym objawem charakteryzującym tę chorobę (s. 16), przyczyn biologicznych zwiększających podatność na wystąpienie schizofrenii u ludzi (s. 32 - 35), kończąc na lekach pierwszej i drugiej generacji (s. 37—41). Poza tym zostały przeanalizowane zagadnienia mogące wspomóc obecną wiedzę na temat rokowań względem szans na zatrzymanie postępowania tej choroby (s. 42—44). Omówiona problemowość schorzenia, jakim jest schizofrenia ułatwia jej dalsze, bardziej dogłębne zrozumienie.

W rozdziale drugim Autorka omówiła „Psychopatologiczne podstawy schizofrenii w aspekcie wybranych nurtów psychologicznych” (s. 46—64) oraz „Psychologiczna zdolność do rozeznania rzeczywistości” (s. 65—72). Zostały przywołane „Terapie stosowane w zaburzeniu” (s. 73—74), przedstawiono również wybrane modele terapii. Autorka rozpoczyna wywód od terapii rodzinnej, a kończy na tej skoncentrowanej na drodze duchowej (s. 74—87).

W 50-cio stronicowym rozdziale trzecim (s. 89—148) Doktorantka rozpoczęła analizę od zaprezentowania ujęcia tematu „Małżeństwo, jako wspólnoty jakości” (89 – 99). Następnie przeszła do ukazania problematyki podejmującej „Konsens małżeński”(s. 99 – 101), dalsze rozważania wiedzie Autorkę w stronę pojęcia człowieka stricte, jako „Osoba” (s. 101 – 106), następnie zaś omówiona została tematyka poświęcona tematowi „Godność osoby” (s. 106—107), zwieńczeniem tego opisu jest zwrócenie uwagi na kwestie podejmujące tematykę „Wolności” (s. 107—109)). Kolejne zagadnienie, które ma swoje miejsce w rozdziale czwartym, to „Uregulowania prawne dotyczące zdolności konsensualnej do zawarcia małżeństwa (prawo cywilne i kanoniczne), (s. 109).

Następnie Autorka najpierw omówiła tutaj pojęcie i zastosowanie polskiego prawa cywilnego. Celem ustawodawcy, który formułuje prawo w tym zakresie, jest ochrona rodziny powstałej w wyniku zawarcia małżeństwa. Dlatego też rozwijając podjętą problematykę, należy zacząć od przedstawienia aktów prawnych dotyczących małżeństwa i rodziny (s. 109—132, by na koniec skupić się na scharakteryzowaniu prawa kanonicznego (s. 132—148). Wnioskując powyższe w obowiązującym prawie kanonicznym sytuacja osoby chorej na schizofrenię wydaje się być dość „komfortowa”. Analizowany pod kątem schizofrenii kanon 1095, swoje uzasadnienie ma jak najbardziej w numerze 3, dotyczącym niezdolności do podejmowania istotnych obowiązków małżeńskich.

Zwieńczenie rozprawy tworzy 48-stronicowy Rozdział IV-ty zatytułowany „Schizofrenia jako problem duszpasterski” (s. 150—198). Zawarte w nim zostały poszczególne etapy, które stanowią kwintesencję Rozprawy, a zarazem Jej podsumowanie. Można odnotować, iż dużo Autorka poświęciła czasu podejmowaniu tematów takich, jak „Przygotowanie do sakramentu małżeństwa”, czy „Znaczenie przygotowania do małżeństwa chrześcijańskiego”(s. 154 – 155). Szczegółowo zostało opisane w dalszych podrozdziałach „Etapy lub momenty przygotowania” (s. 155 – 168), w którym to celami wynikającymi z dalszego przygotowania jest między innymi przypomnienie znaczenia prawdziwej miłości człowieka w świetle miłości Boga.

Rozumienie życia jako powołania do miłości, mającej swoje źródło i cel w Bogu, umiejscowione w perspektywie małżeństwa, rozumiane jest jako znak i uczestnictwo w miłości Chrystusa z Kościołem, „Sytuacja jednego z nupturientów obciążonych chorobą” (s. 168 – 177), „Świadomość nupturientów w podejmowaniu decyzji o zawarciu sakramentu małżeństwa” (s. 177 – 180). Autorka porusza w końcowych fazach Rozprawy poczucie życia w związku niesakramentalnym, jako coś przez co człowiek nie może korzystać z sakramentów (s. 180 – 183), jak też „Samotność osoby wynikająca z schizofrenii” (s. 183 – 184), a kończąc na rozległych analizach dotyczących cierpienia ludzi dotkniętych tą chorobą oraz towarzyszącej im stygmatyzacji kończąc na miłości Boga do człowieka (s. 184 – 188).

Poza tym odnotowane zostało też ujęcie opisujące „Znajomość choroby” (s. 188), „zakończenie” (s.199), „spis bibliograficzny (s. 204—314)”. Ogółem praca ma 217 stron, a więc mieści się w zakresie objętości prac doktorskich. Dokonana powyżej analiza struktury opracowania dowodzi dojrzałości Doktorantki w omawianym wymiarze. Praca ma czytelny układ, a poszczególne jej części (rozdziały i podrozdziały) zostały rozsądnie rozplanowane.

Rozprawa odznacza się dobrymi walorami językowymi, acz przyjętym zwyczajem jest wskazanie uchybień w tym zakresie, co niniejszym z obowiązku recenzenta czynię. Otóż nie w pełni poprawne wydaje się stosowanie formy: „ilości zachorowań”, „ilości informacji”, „ilość osób” oraz „ilość treści”, gdyż zgodnie z obowiązującymi zasadami polszczyzny słowo „ilość” zarezerwowane jest dla rzeczowników niepoliczalnych.

W zamian wskazane jest użycie słowa „liczba” lub jego synonimu. Bibliografia powinna mieć ujednolicony charakter. Przy tak dużej liczbie opracowań nie jest potrzebne ich wyliczenie, ponieważ reszta bibliografii nie posiada numerycznego zapisu wskazane jest, aby całość miała jednolity charakter. Niewskazane jest też zastosowanie w tytule kropki.

Konkluzja

Jako niewątpliwą zaletę recenzowanej dysertacji wypada uznać fakt, że mgr lic. Dorota Stokłosa – Bieniara przygotowała ją z wysoką starannością, legitymując się sporą wiedzą o badanym zagadnieniu. Każda z części pracy (rozdziały) jawi się jako logiczna i spójna. Doktorantka dowiodła, że posiada przyzwoity warsztat badawczy. Założenia podjętych tematów pracy, ich realizacja i uzyskane rezultaty zostały omówione w sposób przejrzysty. Rozprawa spełnia kryteria rzetelności naukowej, ma poprawnie uporządkowany układ, tok rozumowania jest logiczny, a wywód konsekwentny. To wszystko, wraz z bardzo żywotnym przedmiotem badań, stanowi jej największą siłę. Praca ma zalety nie tylko merytoryczne, ale i czytelnicze. Jest napisana przystępną i poprawną polszczyzną.

Docenić należy trud włożony w proces badawczy, albowiem rozpoznanie pojęcia schizofrenii posiada istotny walor edukacyjny, zwłaszcza w obliczu coraz to nowych zmian systemowych będących pokłosiem wcześniejszych opracowań oraz badań, co pociąga za sobą konieczność stałej aktualizacji wiedzy na omawiany temat. Zrealizowane badania pozwoliły Doktorantce sformułować określone wnioski oraz przedstawić postulaty, które mają szansę być twórczo spożytkowane na rzecz przemyślenia dotychczasowych działań podejmowanych przez rozmaite podmioty zorientowane w obliczu pogłębiających się chorób o podłożu psychicznym. Podniesione wyżej walory pracy sprawiają, że mogłaby ona doczekać się o publikowania w

formie książki, a wtedy wypadałoby rozważyć uwzględnienie przywołanych uwag recenzenta. Jeśli taka decyzja zostałaby podjęta, pojawiłby się pewien istotny moment dotyczący przygotowania pracy do druku. Jest nim niespieszna, wnikliwa i wielokrotna lektura własnego tekstu, pozwalająca na doprecyzowanie języka i korektę technicznych drobiazków, co nadałaby całości cechę spójności i wymiar literacki. To już jednak będą dalsze decyzje Autorki.

Po zapoznaniu się z przedłożoną rozprawą stwierdzam, iż mgr lic. Dorota Stokłosa – Bieniara posiada umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej, wykazała wiedzę teoretyczną w swej dyscyplinie naukowej i podjęła się rozwiązania oryginalnego problemu badawczego.

Oznacza to, że dysertacja pt. **ZAWIERANIE MAŁŻEŃSTWA KANONICZNEGO PRZEZ OSOBĘ**

DOTKNIĘTĄ SCHIZOFRENIĄ.

ANALIZA PROBLEMATYKI W ASPEKCIE MEDYCZNO-

PSYCHOLOGICZNYM, TEOLOGICZNO-PRAWNYM I

DUSZPASTERSKIM

spełnia warunki określone w art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003, nr 65, poz. 595 ze zm.), która ma zastosowanie do niniejszego przewodu na mocy art. 179 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę — Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U 2018, poz. 1669 ze zm.).

W związku z powyższym stawiam wniosek o dopuszczenie mgr lic. Dorotę Stokłosę – Bieniara do dalszych etapów postępowania w przewodzie doktorskim na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie.

Tarnów, 31.05.2024 roku

Ks. Bogdan Węgrzyn

Ks. dr hab. Bogdan Węgrzyn prof. Uczelni